

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Anny Elexovej a JUDr. Jany Zemkovej, PhD. v právnej veci žalobcu **S. N., a.s.**, so sídlom L., právne zastúpeného JUDr. J. O., advokátom z G., so sídlom C., proti žalovanému **Úradu priemyselného vlastníctva Slovenskej republiky**, so sídlom Ul. Jána Švermu č. 43, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. POZ 807-99/OZ 208718 II/17-2007 zo dňa 21.02.2007 a č. POZ 806-99/OZ 208717 II/16-2007 zo dňa 21.02.2007, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 23S/94/2007-57 zo dňa 21.06.2007 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, č.k. 23S/94/2007-57 zo dňa 21.06.2007 **m e n í** tak, že podľa § 250j ods. 2 písm. a/, c/ O.s.p. rozhodnutie žalovaného č. **POZ 806-99/OZ 208717 II/16-2007 zo dňa 21.02.2007** v spojení s rozhodnutím č. **POZ 806-99/OZ 208717-I/38-2006 zo dňa 21.04.2006 zrušuje** a vec **vracia** žalovanému na ďalšie konanie, vo zvyšku rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/94/2007-57 zo dňa 21.06.2007 potvrdzuje.

Žalobcovi právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného POZ 806-99/OZ 208717 II/16-2007 zo dňa 21.02.2007, ktorým bol v administratívnom konaní zamietnutý rozklad a potvrdené rozhodnutie prvostupňového orgánu č. POZ 806-99/OZ 208717-I/38-2006 zo dňa 21.04.2006 o zamietnutí

návrhu žalobcu na výmaz ochrannej známky „TUZEMÁK“ č. 208717 majiteľa M. B., a.s., U. (predtým T. H., a.s., U.) z registra ochranných známok podľa § 16 ods. 1 v nadväznosti na § 2 ods. 1. písm. b/, c/ a d/ zák.č. 55/1997 Z.z. o ochranných známkach.

Napadnutým rozsudkom krajský súd súčasne zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného POZ 807/99/OZ 208718 II/17-2007 zo dňa 21.02.2007, ktorým bol v administratívnom konaní zamietnutý rozklad a potvrdené rozhodnutie prvostupňového orgánu č. POZ 807/99/OZ 208718-I/39-2006 zo dňa 21.04.2006 o zamietnutí návrhu žalobcu na výmaz ochrannej známky „TUZEMÁČEK“ č. 208717 majiteľa M. B., a.s., U. (predtým T. H., a.s., U.) z registra ochranných známok podľa § 16 ods. 1 v nadväznosti na § 2 ods. 1. písm. b/, c/ a d/ zák.č. 55/1997 Z.z. o ochranných známkach.

Krajský súd sa stotožnil so závermi žalovaného, podľa ktorých ochranná známka č. 208718 je tvorená jedným slovným prvkom „TUZEMÁČEK“ a ochranná známka č. 208717 je tvorená taktiež jedným slovným prvkom „TUZEMÁK“. Uvedené slová sú odvodené od slova „tuzemský“, základ tvorí koreň slova „tuzem“, ku ktorému sa pripája prípona „áček“ a prípona „ák“. Takto sa vytvára podstatné meno českého pôvodu „TUZEMÁČEK“ a „TUZEMÁK“. Je pravdou, že pred vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie sa pre alkoholický nápoj rum používalo spojenie „tuzemský rum“. I napriek tomu, že v minulosti spájalo Slovenskú republiku s Českou republikou spolužitie v jednom štáte, bolo tu veľké kultúrne spojenie, geografické a pod., pritom všetkom netreba však zabúdať, že materinským jazykom v Českej republike bola čeština a materinským jazykom v Slovenskej republike bola slovenčina. I keď tieto materinské jazyky majú veľa spoločného, ich vývoj v jednotlivých republikách bol odlišný. Ešte v čase, keď Česi a Slováci žili v jednej Československej republike, pre alkoholický nápoj rum sa používal výraz „tuzemský rum“, na Slovensku sa výraz „TUZEMÁČEK“, „TUZEMÁK“ nikdy nezaužíval s predstavou, že ide o alkoholický nápoj „tuzemský rum“. Po preskúmaní veci a postupu žalovaného dospel súd k záveru, že napadnutá ochranná známka č. 208718 „TUZEMÁČEK“, ako aj napadnutá ochranná známka č. 208717 „TUZEMÁK“ majú rozlišovaciu spôsobilosť, na Slovensku netvorí označenie, ktoré by sa vzťahovalo k určitému druhu tovaru či služieb, ochranné známky neboli zapísané v rozpore s podmienkami na ich zápis do registra ustanoveným zákonom, preto súd žaloby žalobcu zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zastúpení advokátom včas odvolanie. Namietal, že súd sa obmedzil len na konštatovanie, že na Slovensku sa tieto označenia nevžili

pre označovanie alkoholických nápojov. Súd však nijako tento záver neodôvodnil a nepoukázal na žiadne skutočnosti potvrdzujúce tento záver. Z doterajšieho konania pritom vyplynul opak, čo len potvrdzujú aj ďalšie výsledky vyhľadávania na internete, ktoré prikladá v prílohe. Tento dôkaz pritom nenavrhuje vykonať ako dôkaz vo veci samej – naďalej totiž trvá na tvrdení, že ide o také vzťahy objektívnej reality, ktoré nie je treba dokazovať – ale ako dôkaz procesného pochybenia tak správnych orgánov ako aj prvostupňového súdu. Tento dôkaz teda preukazuje, že prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní jednak opomenul prihliadnuť na poznanie tejto skutočnosti objektívnej reality (tým, že tvrdil opak) a jednak (tým, že sa stotožnil s názorom správnych orgánov) potvrdil opodstatnenosť požiadavky správnych orgánov predložiť dôkaz na preukázanie všeobecne známej skutočnosti, čo je však protiprávna požiadavka. Žalobcom tvrdená skutočnosť predstavuje také vzťahy objektívnej reality, ktorých existencia je z pohľadu bežného člena danej spoločnosti (obyvateľa Slovenskej republiky) zrejماً už na základe všeobecných informácií ním bežne prijímaných (tzv. predporozumenie, ktoré je v určitom rozsahu dané každému človeku pri vnímaní a vyhodnocovaní skutočností, s ktorými je konfrontovaný). V danom prípade sa teda uplatnila požiadavka preukázania skutočností, ktoré sú všeobecne známe, čo je však v rozpore s ust. § 34 ods. 6 správneho poriadku v spojení s ust. § 37 zákona o ochranných známkach a v rozpore s ust. § 121 O.s.p. Na posúdenie, či slová „tuzemák“ a „tuzemáček“ sú slovami bežnej komunikácie, totiž nie je potrebný sociologický prieskum. Pokiaľ ide o argumentáciu na jednej strane, že predmetné výrazy sú fantazijné a na druhej strane, že sú súčasťou slangovej komunikácie alebo dokonca súčasťou českého jazyka, táto je zmätočná. Ak totiž je určité slovo (tvoriace ochrannú známku) slovom fantazijným, potom má len taký význam, aký mu pripisuje jeho tvorca, teda vymyslený (vyfantazirovaný). Ak je však určité slovo slangové, potom má taký význam, aký sa mu pripisuje v slangovej komunikácii, teda prinajmenšom v okruhu subjektov používajúcich daný slang (napr. spotrebitelia určitého druhu alkoholického nápoja). Aj vymyslené (vyfantazirované) slovo sa môže samozrejme stať súčasťou slangu, avšak potom sa mu už nemôže pripisovať výnimočnosť v tom zmysle, že nie je nositeľom významu všeobecne a jednotne vykladaného (prinajmenšom v určitej – napr. spotrebiteľskej – komunite). Tvrdenie súdu, že predmetné slová majú pôvod v českom jazyku, resp. že ide podstatné mená českého pôvodu, je navyše nepodložené a zároveň logicky zmätočné. Ak je totiž určitý výraz súčasťou jazyka (spisovného alebo slangového), nemôže mať zároveň vlastnosť fantazijného slova, a teda slova s rozlišovacou spôsobilosťou v zmysle známkovo právnom. Ak majú obe slová pôvod v českom jazyku, ako to tvrdí súd (k čomu však nemal žiadny podklad – napr. jazykovú analýzu), sú súčasťou bežného jazyka, a to jazyka českého, ktorého prienik do slovenskej spoločnosti je nesporný. Ak ide o slová

slangovej komunikácie, čo tvrdí aj žalobca a protirečivo aj žalovaný, resp. prvostupňový súd, potom je treba posudzovať ich používanie vo vzťahu ku konkrétnej spoločenskej skupine a nie ich etymologické vzťahy. Aj poukaz súdu na to, že v Českej republike je spisovným jazykom čeština a na Slovensku slovenčina je preto bezpredmetný, pričom tento fakt nikto, ani žalobca, doteraz nespochybňoval.

Napadnuté ochranné známky sú odvodené od slova „tuzemský“, ktoré sa v spojení s alkoholickým nápojmi používalo až do vstupu Slovenskej republiky do Európskej únie exkluzívne s označením rum (išlo nepravý rum vyrábaný najmä aromatizovaním a farbením liehu prídavkom vody a rumových trestí, ktorých základ tvorí mravčan etylnatý). Ide o skutočnosť, ktorá je všeobecne známa a teda ju nie je potrebné dokazovať. Aj na základe rešerše ochranných známk zapísaných v registri ochranných známk vedeným žalovaným totiž dospejeme k záveru, že označenie „tuzemský“ sa spája v súvislosti s alkoholickými nápojmi výlučne s označením rum, resp. skratkami slova rum ako „UM“, „R“, „RU“, ako aj so slovami vychádzajúcimi zo slova RUM ako napr. „BUM“, ktorých cieľom je zachovať tradičné označenie „tuzemský rum“ používané v súvislosti s alkoholickým nápojom (nepravým rumom) – ktoré nie je možné po vstupe Slovenskej republiky do Európskej únie používať na označovanie nepravého rumu – a tak vyvolať v bežnom spotrebiteľovi dojem, že ide stále o ten istý tradičný „tuzemský rum“ aj napriek tomu, že ho výrobca označuje napr. „Tuzemský RU“. Ak potom vychádzame zo skutočnosti, ktorú nepopiera ani prvostupňový súd, že napadnuté ochranné známky sú odvodené od slova „tuzemský“, musíme dospieť nevyhnutne k záveru, že bežný spotrebiteľ si bude toto označenie vo vzťahu k alkoholickým nápojom exkluzívne spájať práve s „nepravým rumom“ a teda ho bude považovať za označenie v konečnom dôsledku odvodené od slov „tuzemský rum“, ktorý bol považovaný až do vstupu Slovenskej republiky do Európskej únie aj legislatívne za samostatný druh alkoholického nápoja. Používanie napadnutých ochranných známk ich majiteľom predovšetkým v súvislosti s alkoholickým nápojom („nepravým rumom“) predpokladal aj jej majiteľ, ktorý v roku 1999 podal prihlášky napadnutých ochranných známk pre tovary patriace do triedy 33 – alkoholické nápoje, najmä rum.

Vzhľadom na to, že sa najmä do hovorovej reči bežne preberajú – bez prekladu do slovenčiny – české slová a hlavne české slangové výrazy, resp. sú so slovenskými totožné (napr. „trhák“, „spacák“, „somrák“, „trefa“, „cinknúť“, „pokec“, „boty“, „šmírák“, „čumil“ a pod.), je zřejmé, že používanie slov „tuzemák“ a „tuzemáček“ má potom rovnaký dosah a je rovnako všeobecne zaužívané aj na Slovensku. Zároveň treba prijať aj pre daný prípad záver vyslovený v rozhodnutí predsedu Úradu priemyselného vlastníctva Českej republiky

č. 0134539 zo dňa 30.5.2001 – „*Velká obliba Tuzemského rumu, který je tradiční a stále vysoce žádanou lihovinou na trhu s alkoholickými nápoji, vedla i k „polidštění“ dvouslovného označení Tuzemský rum na jednodušší, snáze vyslovitelnou variantu vyjadřující určitý citový vztah k tomuto nápoji, a právě název TUZEMÁK, popřípadě další varianty slova Tuzemský se tak u běžných spotřebitelů staly synonymem pro Tuzemsky rum. Z uvedeného vyplývá, že slovo „„TUZEMÁK““ je zdruhovělé označení určitého typu lihoviny, Tuzemského rumu, a jeho používání nemůže být vázáno na žádného konkrétního výrobce. Takové označení musí zůstat volné pro všechny soutěžitele na trhu. Pokud by byly označením „„TUZEMÁK““ označovány jiné lihoviny než Tuzemský rum, bylo by nutno toto označení pokládat za klamavé, neboť slovo „Tuzemský“ je v oblasti lihovin výhradně a s vysokou exkluzivitou používané ve spojení s rumem. Vzhledem k tomu je nutno konstatovat, že zveřejněné označení „„TUZEMÁK““ nemůže s ohledem na druh výrobku pro které je přihlášeno, tedy pro alkoholické nápoje zejména rum plnit základní funkci ochranné známky ve smyslu ustanovení § 1 zákona č. 137/1995 Sb. neboť nemá dostatečnou způsobilost rozlišit uvedené výrobky pocházející od různých výrobců“.*

Z uvedeného je potom zřejmé, že napadnuté ochranné známky nemajú rozlišovaciu spôsobilosť (§ 2 ods. 1 písm. b/ zákona o ochranných známkach), zároveň ich tvoria výlučne označenia druhu tovarov [§ 2 ods. 1 písm. c/ zákona o ochranných známkach] a ide zároveň o označenia obvyklé v bežne používanom jazyku [§ 2 ods. 1 písm. d/ zákona o ochranných známkach], takže neakceptovanie tejto skutočnosti predstavuje nesprávne právne posúdenie veci.

Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 09.08.2007 k odvolaniu žalobcu navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. Uviedol, že žalovaný nepopieral skutočnosť, že slovo „tuzemák“, resp. „tuzemáček“, možno považovať za akúsi odvođeninu od slova „tuzemský“, avšak táto odvođenina je pre daný tovar fantazijná a toto slovo aj keď môže evokovať súvislosť so slovom tuzemský, dokáže na základe fantazijnej prípony – ÁK, resp. – ÁČEK, rozlíšiť rovnaké tovary, pochádzajúce od rôznych osôb, ktoré ako v konaní uviedol sám žalobca používajú rôzne označenia. Keďže ide o fantazijné vytvorené slovo, nie je možné toto slovné označenie hodnotiť ako označenie druhu alkoholického nápoja, pretože druhom alkoholického nápoja by v danom prípade mohlo byť iba označenie „tuzemský rum“.

Pokiaľ žalovaný v napadnutom rozhodnutí poukázal na to, že žalobca nepredložil v konaní o výmaze dôkazy o tom, že slovo „tuzemák“, resp. „tuzemáček“, je označením druhu tovaru a je obvyklé v bežne používanom jazyku, v žiadnom prípade nevychádzal z toho, že by vyžadoval od žalobcu sociologický prieskum. V prípade hodnotenia týchto skutočností totiž žalovaný vychádzal z predpokladaného vnímania posudzovaného označenia slovenskými spotrebiteľmi, pričom zohľadňuje skutočnosti o ktorých je možné objektívne predpokladať, že sú spotrebiteľovi v Slovenskej republike známe. Skutočnosť, že nejaká informácia je všeobecne známa, t.j., že je známa širšiemu okruhu osôb musí z niečoho objektívne vyplývať. Pokiaľ žalobca v konaní tvrdil, že slovo „tuzemák“, resp. „tuzemáček“, je označením druhu tovaru a žalovaný zo žiadnych všeobecne prístupných informačných zdrojov, napr. encyklopédií alebo publikácií, táto skutočnosť nevyplývala. Bolo dôvodné konštatovať, že nešlo o skutočnosť všeobecne známu a nebolo možné ju bez preukázania dôkaznými prostriedkami žalobcom (prípadne odvolania sa na konkrétne publikácie alebo citácie), z ktorých by táto skutočnosť vyplývala, považovať za všeobecnú informáciu spotrebiteľom bežne prijímanú. Nejde teda v tomto prípade o objektívnu realitu, ktorej existencia je z pohľadu bežného spotrebiteľa na trhu zrejme na základe všeobecných informácií.

Konanie a rozhodovanie súdu o žalobe podanej proti rozhodnutiu žalovaného je konaním o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku a nie je pokračovaním administratívneho konania. Preto podľa žalovaného by súd nemal v konaní prihliadať na dôkazy predložené žalovaným až v rámci žaloby, prípadne v rámci odvolania proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici.

V spojitosti s poukazom žalobcu na informácie zverejnené na internete ako na informácie, ktoré má správny orgán považovať za skutočnosti všeobecne známe je potrebné okrajovo iba na doplnenie uviesť, že s ohľadom na uplatnený výmazový dôvod by muselo ísť o informácie všeobecne známe aj pre spotrebiteľa v časovom období pred podaním prihlášky ochrannej známky, t.j. muselo by žalobcom byť objektívne preukázané, že spotrebiteľ sa mal možnosť dostať k všeobecným informáciám zverejneným na internete už pred podaním prihlášky ochrannej známky. Žalobca v konaní nepredložil v prospech posúdenia týchto informácií ako všeobecne známych skutočností spotrebiteľovi už pred podaním prihlášky napadnutej ochrannej známky žiadne dôkazy, dokonca ako bolo vyššie uvedené v konaní pred žalovaným sa ani na žiadne konkrétne internetové stránky neodvolával.

K argumentu žalobcu týkajúceho sa rozhodnutia Úradu priemyselného vlastníctva Českej republiky, v ktorom poukázal na historické pozadie spolužitia Slovákov i Čechov, spoločný slovanský pôvod a jazykovú blízkosť, žalovaný konštatuje, že túto skutočnosť zväžil a dospel k záveru, že aj keď dosah českej kultúry a jazyka na Slovensku bezpochyby je, nie je možné od slovenského spotrebiteľa, pre ktorého nie je Český jazyk materinským jazykom (na rozdiel od českého spotrebiteľa) automaticky predpokladať znalosť širokej škály výrazov, obzvlášť keď tento výraz nie je slovom z bežnej slovnej zásoby českého jazyka a prešiel v Českej republike istým jazykovým vývojom. Žalobca v odvolaní opätovne poukazuje na používanie pojmu „tuzemský rum“ a na základe používania tohto druhového označenia automaticky odvodzuje skutočnosť, že napadnutá ochranná známka „Tuzemák“, resp. „Tuzemáček“ sa bežne používa na označovanie druhu konkrétneho alkoholického nápoja. Takéto neodôvodnené zovšeobecňovanie nie je prípustné a nie je možné na jeho základe konštatovať druhovosť označenia „Tuzemák“, resp. „Tuzemáček“, ktoré spotrebiteľ vníma ako fantazijné vytvorené slovo.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal vec a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že tak, že podľa § 250j ods. 2 písm. a/, c/ O.s.p. rozhodnutie žalovaného POZ 806-99/OZ 208717 II/16-2007 zo dňa 21.02.2007 v spojení s rozhodnutím č. POZ 806-99/OZ 208717 I/38-2006 zo dňa 21.04.2006 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, vo zvyšku rozsudok Krajského súd v Banskej Bystrici č.k. 23S/94/2007-57 zo dňa 21.06.2007 potvrdil.

Najvyšší súd sa oboznámil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia žalovaného č. POZ 806-99/OZ 208717 II/16-2007 zo dňa 21.02.2007 a zistil, že žalovaný uvádza:

„Zo sémantického hľadiska je nutné prihliadať na skutočnosť, že v spojitosti s alkoholickými nápojmi sa ešte v nedávnej minulosti pred vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie) používalo spojenie „tuzemský rum“ ako druh alkoholického nápoja. Je preto možné, že v spojitosti s alkoholickými nápojmi ochranná známka „Tuzemák“ evokuje spojenie s nápojom označovaným ako „tuzemský rum“.

Napriek uvedenému sa nemožno stotožniť s názorom navrhovateľa, že bežný spotrebiteľ bude napadnutú ochrannú známku „TUZEMÁK“ považovať za označenie druhu alkoholického nápoja. Druhom alkoholického nápoja bol „tuzemský rum“. Toto označenie

bolo kvôli vstupu Slovenskej republiky do Európskej únie v potravinovom kódexe zrušené. Napadnutá ochranná známka bola prihlásená v čase r. 1999), keď bolo zaužívané a legálne označovať tovary ako „tuzemský rum“ a je možné považovať ju len za fantazijnú odvodeninu od slova „tuzemský“, resp. „tuzemský rum“. Sémanticky teda môže poukazovať na tzv. nepravý rum, ale v podstate ide o fantazijné slovo, ktoré nebolo bežne používané vo vzťahu k prihláseným tovarom“.

Najvyšší súd považuje záver žalovaného, že označenie „Tuzemák“ sémanticky môže poukazovať na nepravý rum a súčasne, že ide o fantazijné slovo za logicky si odporujúci.

Pokiaľ by označenie „Tuzemák“ bolo označením fantazijným, nemalo konkrétny význam, nie je možné, aby s tak vysokou exkluzivitou evokovalo a bolo spájané práve s druhom nápoja v tom čase označovaným ako tuzemský rum a vyvolávalo diskusie práve len vo vzťahu k tomuto alkoholickému nápoju .

Najvyšší súd konštatuje, že uvedené závery žalovaného o fantazijnom označení a pripustení možnosti evokácie nepravého rumu sú vo vzájomnom rozpore. Skutočnosť, že ochranná známka „Tuzemák“ evokuje spojenie s druhom alkoholického nápoja označeným ako tuzemský rum nie je vyvážená primeraným protiargumentom žalovaného, že tomu tak nie je. Túto evokáciu možno hodnotiť ako všeobecne známu skutočnosť, ktorá keď sa v administratívnom konaní vyskytne významne vplýva na rozloženie dôkazného bremena v tom, zmysle, že pokiaľ nie je obsah všeobecne známej skutočnosti vyvrátený inými dôkazmi je nevyhnutné pri vytváraní úsudku z nej vychádzať. V danom prípade závery o fantazijnom charaktere označenia „Tuzemák“ vyznievajú značne nepresvedčivo.

Najvyšší súd si je vedomý, že deklarovať určitú skutočnosť za všeobecne známu predstavuje riziko v podobe spochybňovania, že k takémuto záveru nebolo dôjdené vytvorením úsudku na základe exaktného dokazovania. Všeobecne známe skutočnosti sa však nedokazujú, ale iba autoritatívne konštatujú. Práve intenzita všeobecne známej skutočnosti, jej známosť širokému okruhu osôb, účastníkom konania i orgánom prejednávajúcim vec jej dáva tú vlastnosť, že sa jej obsah prezumuje za preukázaný. Súd konštatuje, že určité skutočnosti objektívnej reality v spoločnosti tak ako to naznačil žalobca sú také intenzívne a exkluzívne, že sudca ich existenciu môže v rozhodnutí deklarovať ako člen spoločnosti, v tomto prípade ako spotrebiteľ. Pokiaľ sa všetci členovia senátu hoci nie sú jeho konzumentmi, jednoznačne zhodli na tom, že označenie „Tuzemák“ je exkluzívne spájané

s druhom alkoholického nápoja – nepravým rumom, nie je z hľadiska súdu potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie. Rozhodovacia činnosť súdu je založená aj na poznaní objektívnej reality sudcami ako členmi spoločnosti, spotrebiteľmi na potravinovom trhu, keďže nepravý rum sa používa i ako prísada do miešaných nápojov či pekárenských výrobkov.

Najvyšší súd skutočnosť, že „Tuzemák“ je synonymom pre tuzemský rum hodnotí ako všeobecne známu, ktorú nie je potrebné preukazovať. Sociologický prieskum v podobe populárnej relácie na TV M. „Aj múdry schybí“, v ktorej sa vo verejnosti zisťuje význam určitých slovných pojmov považuje za nadbytočný.

Najvyšší súd sa stotožňuje so závermi rozhodnutia predsedu úradu predsedu Úradu priemyselného vlastníctva Českej republiky č. 0134539 zo dňa 30.5.2001 (v admin. spise žalovaného 0806-99), že *„Velká obliba Tuzemského rumu, který je tradiční a stále vysoce žádanou lihovinou na trhu s alkoholickými nápoji, vedla i k „polidštění“ dvouslovného označení Tuzemský rum na jednodušší, snáze vyslovitelnou variantu vyjadřující určitý citový vztah k tomuto nápoji, a právě název TUZEMÁK, popřípadě další varianty slova Tuzemský se tak u běžných spotřebitelů staly synonymem pro Tuzemský rum. Z uvedeného vyplývá, že slovo „„TUZEMÁK““ je zdruhovělé označení určitého typu lihoviny, Tuzemského rumu, a jeho používání nemůže být vázáno na žádného konkrétního výrobce. Takové označení musí zůstat volné pro všechny soutěžitele na trhu. Pokud by byly označením „„TUZEMÁK““ označovány jiné lihoviny než Tuzemský rum, bylo by nutno toto označení pokládat za klamavé, neboť slovo „Tuzemský“ je v oblasti lihovin výhradně a s vysokou exkluzivitou používané ve spojení s rumem. Vzhledem k tomu je nutno konstatovat, že zveřejněné označení „„TUZEMÁK““ nemůže s ohledem na druh výrobku, pro které je přihlášeno, tedy pro alkoholické nápoje zejména rum plnit základní funkci ochranné známky ve smyslu ustanovení § 1 zákona č. 137/1995 Sb. neboť nemá dostatečnou způsobilost rozlišit uvedené výrobky pocházející od různých výrobcu“*. Tieto závery sú použiteľné i na území Slovenskej republiky pretože preberanie cudzích výrazov i do slovenčiny je spájané práve s neexistenciou ekvivalentného pojmu v slovnej zásobe jazyka, do ktorého vstupuje práve pre označenie tohto špecifického predmetu – tovaru.

Správna úvaha žalovaného pri vyhodnotení označenia „Tuzemák“ ako fantazijného je v zrejmom rozpore so všeobecne známou skutočnosťou na posúdenie ktorej nie sú potrebné odborné znalosti, ale posúdenie vnemu bežného spotrebiteľa.

Naproti tomu evokácia „Tuzemáček“ pre nepravý rum už nie je podľa názoru súdu tak výrazná, že by ju bolo možné hodnotiť ako všeobecne známu, pretože použitie zdobeniny slova „Tuzemák“ rozriedí tento intenzívny vnem i na výrobky v ktorých je „Tuzemák“ použitý ako prísada. V tomto prípade účinky všeobecne známej skutočnosti podľa názoru súdu v administratívnom konaní nepôsobili a skutkový stav i dôkazná situácia preto zodpovedajú právnemu názoru žalovaného vysloveného v napadnutom rozhodnutí žalovaného.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa 224 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p. Žalobca mal úspech vo veci iba sčasti, preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, dňa 09. októbra 2008

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

za správnosť vyhotovenia:

Alena Augustiňáková